

[Hanne Severinsen]

Jeg tror, vi alle er enige om, at det er uacceptabelt, at USA ikke indbetaler sit bidrag, men jeg synes alligevel, at det er for nemt af Fremskridtspartiet at sige, at så smider man bare USA ud. Det er ikke udtryk for, at det specielt er USA, er jeg bange for, men nu er det altså bare sådan, at USA faktisk er en vigtig stormagt. Vi har jo også haft situationer, hvor Sovjetunionen var ved at miste sin stemmeret, og hvor man også sagde, at det ville være temmelig uheldigt, hvis en af de magter, som virkelig betyder noget i verden, ikke kan udøve deres stemmeret. Så jeg synes altså bare, at det, vi gerne vil anholde, er fru Annette Justs nemme og smarte løsninger.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg er nødt til at gøre opmærksom på, at der står altså ikke noget om at smide nogen ud, fru Hanne Severinsen; der står ganske enkelt, at man mister stemmeretten, indtil man har betalt, og så vidt jeg erindrer, var det noget i retning af 120 lande, som havde mistet deres stemmeret eller stod for at skulle miste stemmeretten, da generalforsamlingen åbnede. Det er altså ikke noget helt særsyn, det er faktisk en regel, man bruger jævnligt, og jeg strammer det op ved at foreslå i dagsordenen, at de skal betale fuldt ud og ikke blot betale de 10 pct. for at kunne bevare deres stemmeret.

Peter Duetoft (CD):

Det er ikke mere end 4 år siden, at verden blev meget anderledes: Fyldt med glæde, fyldt med håb, fyldt med ønsker om, at nu skulle en ny verdensorden starte. Berlinmurens fald var symbolet, men Øst-Vestkonfliktens sammenbrud var naturligvis den egentlige årsag.

Men kendsgerningen er vel, at udviklingen ikke har levet helt op til det håb; verden er vel i realiteten farligere i dag end under den kolde krig. Ingen af os ønsker den tid tilbage, men dengang vidste man dog, hvem der var venner og fjender, hvem der holdt hinanden i skak, og hvordan reaktionsmønsteret ville være.

Når man ser sig rundt i verden i dag og ser på forholdene i det tidligere Jugoslavien, for slet ikke at snakke om forholdene generelt på Balkan og i Rusland, spændingerne på grund af fundamentalismen i dele af den muslimske verden og forholdene i Cambodja, Burma, Ti-

bet og dele af Afrika, vil jeg måske ikke lige-frem sige, at det ser trøstesløst ud; men det ser jo i alt fald ikke fredeligt ud, og derfor har FN stadig væk en yderst væsentlig rolle, både som forebyggende og beskyttende organisation. Men det er jo også et spørgsmål, om vi kan få FN til at blive en organisation, der er med til at løse problemerne.

Vi glædede os nok alle sammen over FN's aktive rolle i forbindelse med Golfkrigen. Dengang talte den amerikanske præsident jo også om en ny verdensorden; pludselig blev en stor samling lande sat ind under FN's flag mod en voldsom aggressor, men kendsgerningen er vel også, at vi alle sammen i dag må kigge tilbage og sige: Ja, håbet var lysegrønt, men levede man op til det? Man kan jo diskutere, om det var klogt at standse, inden man havde fået Saddam Hussein væk, men kendsgerningen er jo, at den effektivitet i FN-systemet, som Golfkrigen viste, har det knebet en lille smule med siden.

Jeg synes nok, at forholdene i det tidligere Jugoslavien bestemt er en pinlig historie både for Sikkerhedsrådet og for FN's samlede organisation. Man træffer alle de store beslutninger, man laver alle de flotte resolutioner med alle de flotte ord, og så sker der ellers ikke et suk. Jeg skal bare nævne to eksempler. Det første er beslutningen om flyveforbudet over Bosnien, hvor man måneder efter alligevel kunne opleve, at serbiske fly fløj over Bosnien, uden at nogen gjorde noget som helst ved det. Det skaber ikke troværdighed omkring en verdensorganisation. Men endnu mere pinligt er vel i virkeligheden det grundlæggende helt rigtige forslag om de sikre zoner, hvor vi oplevede, at USA, Rusland, Frankrig, England og Spanien var forslagsstillere i Sikkerhedsrådet, men da forslaget var vedtaget, meddelte de i kor dagen efter, at de skulle for resten ikke have nogen af deres egne tropper med til at forsvare de sikre zoner. Næh, man vedtager alle de flotte bemærkninger med alle de flotte ord, men man gør ikke rigtig noget ved det, når det kommer til den praktiske nødvendighed.

Og derfor er det altså et spørgsmål, om FN's grundlæggende problem i virkeligheden er det, vi diskuterer i dag, nemlig FN's struktur. Spørgsmålet er, om FN's grundlæggende problem i virkeligheden ikke er, at medlemslandene ikke lever op til FN-systemets krav, og jeg